

A The New York Times sikerszerzője

SUSAN
MALLERY
SZÜLETETT
VADÓC

A CSODÁLATOS TITAN LÁNYOK

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedzítést és mindenfajta információátoló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery Inc., 2009 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *Straight from the Hip* (Harlequin Books)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-981-1

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Mallery
Született vadóc

1.

A filmekben mindig figyelmeztetik a nézőt, mielőtt valami szörnyűség történik. A zene felerősödik, a főhős boldogan azt suttogja, hogy most már minden rendben lesz, esetleg a cselekményt hirtelen úgy látjuk, mintha lassított felvételt figyelnénk.

Az élet sajnos nem ilyen kiszámítható.

Izzy az ablaknál ült, mint az elmúlt egy hónapban mindig, kifelé bámult az erősen elmosódott világba, és közben saját sanyarú sorsán szánakozott. S bár ez nem egy olyan program, amelyre különösebben vágyik az ember, mégis valahogy kitöltötte a napjait.

Hiába kérték a nővérei, nem ment velük sem ebédelni, sem vásárolni. Sőt, még arra sem volt hajlandó, hogy lemenjen vacsorázni a többiekhez a konyhába, mint minden normális ember. Amikor unszolták, rámutatott, hogy ő nem normális ember, hanem fogyatékos. És ha ez sem volt elég, bevágta az ajtót, ráfordította a kulcsot, és megvárta, míg a többiek elmennek. Egész életében megtett mindent, hogy hasznos tagja legyen a társadalomnak, és úgy döntött, most neki is joga van egy kis önsajnálatra.

A nővérei egyszer csak beletörődtek a dologba, és nem zargatták tovább, ami persze jelzésértékű volt, de Izzy nem fogott gyanút.

Csak ült a helyén nyugodtan, és teljesen váratlanul érte, amikor valaki derékon kapta, talpra állította, majd nagyon széles, nagyon izmos vállára dobta.

– Hát maga meg mi az ördögöt csinál? – visította Izzy, miközben a vére a fejébe szállt, s ettől erősen megszedült.

– Csak a dolgomat végzem. Ne zavartasd magad, védekezz csak nyugodtan. Nem tudsz fájdalmat okozni.

Ez olyan kijelentés volt, amit Izzy nem tudott nem kihívásnak venni. Amikor azonban rugdosni kezdte elrablóját, a férfi egyszerűen elkapta, és fél kézzel leszorította a lábát. Hiába ficánkolt, nem menekülhetett. A fickónak kőkemény izmai voltak, Izzyt meg elgyengítette az önsajnálattal eltöltött egy hónap.

– Ezt megkeserüli! – fenyegetőzött, amikor az ismeretlen az ajtó felé fordult és elindult vele.
– Tudja egyáltalán, ki vagyok én?

– Hogyne. Izzy Titan. Üdv, Skye!

Üdv, Skye?

Izzy felemelte a fejét, és megpróbált fókuszálni, de a helyiségben nem volt valami világos, így aztán nem sok mindent látott.

– Skye! – kiáltotta. – Itt vagy valahol?

– Ó, Izzy! – A nővére hangja aggodalmasan csengett ugyan, de rémületnek vagy nyugtalanságnak nyoma sem volt benne. – Egyszerűen nem tudtuk, mi mást tehetnénk.

– Nem *tudtátok*?

– Én is itt vagyok – jelentkezett a legidősebb nővére, Lexi. – Ez az egész a te javadat szolgálja.

– Micsoda?! Hogy elraboltattok valakivel?

– Nick komoly referenciákkal rendelkezik ezen a területen. Mesélted, hogy az orvosok antidepresszánt akartak felírni neked, de te nem akarsz kedélyjavítót szedni. És igazad van, ez a megoldás sokkal jobb.

– Hogy... micsoda?

– Az ég szerelmére, egy hónapja nem hagytad el a szobádat! Nem beszélgetsz velünk, és nem jössz el sehová.

– Azért raboltattok el, mert nem mentem el veletek *vásárolgatni*? Ti megvesztetek?

Közben kiérték a folyosóra. Ezt Izzy onnan tudta, hogy jóval sötétebb lett, és ha kinyújtotta a karját, meg tudta érinteni a falat. Ráadásul egyre jobban belemerültek az áthatolhatatlan sötétségbe.

Izzynek minden egyes megtett lépésbe beleremegett a teste. Ha megette volna az ebédet, amelyet a nővérei olyan erőszakosan tukmáltak rá, most bizonyára kijött volna az egész.

– Hagyjátok abba! – kiáltotta. – Komolyan beszélek. Vegye tudomásul, Nick, hogy mondhatnak bármit a nővéreim, én ebbe az egészbe nem egyeztem bele. Eresszen el, különben esküszöm, hosszú évekre börtönbe juttatom, ahonnan garantáltan Nicolettaként szabadul majd...

– Aláírtál egy papírt, miszerint beleegyezel mindenbe. Itt van a farzsebemben.

Izzy üvöltöni tudott volna tehetetlen dühében. Skye a minap megkérte, hogy írjon alá pár csekket, hogy legyen miből fizetni a számláit.

– A nővérem hazudott nekem! – sikította. – *Vak vagyok*, nem láttam, mit írok alá!

Kiérték a házból. Hirtelen világos lett és meleg, a távolban pedig ki lehetett venni a fák körvonalait.

– Minden gyerek tudja, hogy semmit sem szabad aláírni anélkül, hogy elolvassánk – mondta erre Nick.

A hangján érződött, hogy remekül szórakozik, ami mérhetetlenül feldühítette a lányt. Pár másodperccel később nyílt egy kocsijátaja, és Izzy puha bőrülésen találta magát. De még mielőtt a férfi becsukhatta volna az autót, Izzy kiugrott az ülésről, ellökte őt, és futásnak eredt, bele a vakvilágba. Sajnos azonban legfeljebb három lépést tehetett meg, mert Nick elkapta a derekát és magához rántotta.

Olyan érzés volt ez Izzy számára, mintha egy sziklának csapódott volna. Rúgott és csapkodott, próbált kiszabadulni. Kezdeti zavarodottsága és haragja mostanra vad dühvé változott. Hiszen őt átverték! Azokban kellett csalódnia, akik a legközelebb álltak hozzá.

A ház felé fordult, a sötét épülettömb körvonalait legalább képes volt megkülönböztetni, ha a részleteket nem is. Feltételezte, hogy a testvérei ott vannak az elülső verandán.

– Hogy tehetitek ezt velem!? – kiáltotta. – Hiszen ti vagytok a testvéreim! Ti vagytok a családom!

– Izzy, mi mindketten nagyon szeretünk téged – hallotta Skye sírósra vált hangját.

Ó, szóval bántja a lelkiismeret! Izzy nagyon örült ennek, és remélte, hogy Skye egész életében szenvedni fog a lelkifurdalástól.

– Ez volt az egyetlen megoldás, hidd el! Sejtelmünk sem volt, mihez kezdhetnénk veled. – Ezt már Lexi mondta, szokatlanul bizonytalan hangszóval.

– Én sohasem vetemedtem volna ilyesmire! – kiabált Izzy. – És ne higgyétek, hogy valaha megbocsátok! Soha!

Az utolsó szó sokat veszített az erejéből, tekintve, hogy Nick közben ismét bezsuppolta a kocsi hátsó ülésére, és rávágta az ajtót, még mielőtt a lány újabb szitokáradatot zúdíthatott volna rá és a nővéreire. Izzy kétségbeesetten kereste az ajtónyitó kallantyút, de nem talált ilyet. És az ablakot sem tudta lehúzni. Néhány másodperccel később azt is sikerült kitapintania, hogy az első és hátsó üléseket erős rácsozat választja el egymástól, mire rájött, hogy csapdába került.

Aztán hirtelen ismét nyílt a kocsiajtó, ezúttal a vezetőülés felőli, és a lány látóterében ködösen megjelent Nick, aki beült a volán mögé. Elindultak.

Jóságos isten! A nővérei felbéreltek egy férfit, hogy rabolja őt el otthonról, és a jó ég tudja, mit csináljon vele! Cserben hagyták a legnagyobb nyomorúságban! Pontosabban nem is cserben hagyták, mert az valamiféle passzív dolog, Lexi és Skye ellenben kiszolgáltatták őt egy idegen kényére-kedvére. Az a két ember, akit a legjobban szeretett, akiben a legjobban bízott, úgy szabadult meg tőle, mint a megunt bútoroktól szokás lomtalanításkor.

Az elkövetkező három órában Nick Hollister legalább tíz mérföld per órával gyorsabban haladt a megengedettnél. Szívesen hajtott volna még gyorsabban, ám tisztában volt vele, hogy az elkerülhetlentől úgysem menekülhet. Csinos, barna utasa olyan arccal bámult maga elé, hogy nyilvánvaló volt: hamarosan hisztériás roham következik.

– Nyugodtan sírj csak, ha akarsz – jegyezte meg békítően. – Egyáltalán nem zavar.

Izzynek arcizma sem rándult.

– Ezt az elégtételt nem adom meg neked.
– Azt hiszed, ha sírsz, akkor én nyerek?
– Azt hiszem, hogy vannak olyan emberek, akik abban élnek ki magukat, hogy másnak fájdalmat okozzanak. Te is ilyen vagy. De engem nem fogsz megtörni. Én annál sokkal erősebb vagyok.

Miközben beszélt, Izzy dacosan felszegte az állát.

Úgy látszik, vannak még tartalékai, gondolta Nick. És ez jó. Mert a lánynak szüksége lesz minden erejére, ha meg akarja találni az utat a régi önmagához. Márpedig neki az a feladata, hogy segítse őt ezen az úton.

– Téged megtörni? – kérdezte, és elegánsan átsiklott a fölötte a csöppet sem jelentéktelen tény fölé, hogy a lány gyakorlatilag szadizmussal vádolta. Végtére is ő épp most ragadta ki a megszokott kis életéből, ami semmi esetre sem egy vonzó alaphelyzet. Nick megértette a félelmét az ismeretlentől, még akkor is, ha ez az ismeretlen, ami Izzyre várt, sokkal kellemesebb volt, mint az ő ismeretlenje annak idején. – Ne légy már ilyen drámai!

– Mondod te, aki egy autó hátsó ülésére hajítottál és elraboltál. Szóval, ha akarok, nyugodtan lehetek drámai.

– A nővéreid tudják, hová viszlek, és mi vár rád ott.

– Miért gondolod, hogy ez megnyugtat? – Izzy nyelt egy nagyot. – Tudod mit? Fejezzük be a társalgást, és hagyj békén!

A hangjában félelem rezgett, a feszes testtartása pedig egyenesen arról tanúskodott, hogy halálosan szorong. Így aztán Nick nem tehetett mást, megpróbálta oldani a rettegését.

– A nevem Nick Hollister – mondta azon a hangon, ahogy egy ijedős lóhoz beszél az ember. – Olyan céget vezetek, mely csapatépítő tréningeket szervez különféle vállalatok dolgozóinak. Ez elég jövedelmező üzlet, hoz annyit a konyhára, hogy fenntartsam a farmot, és táborokat szervezek gyerekeknek, akiket valami nagy trauma ért, például erőszakos bűncselekmény áldozatává váltak. Próbálok megtanítani nekik, hogyan lehet túlélni, és ez segít nekik abban, hogy újra magukra találjanak.

Izzy nem szólt semmit, sőt nem is nézett feléje, továbbra is kibámult az ablakon. Nick eltöprengett rajta, vajon mennyit láthat a világból.

– A nővéreid megkértek, hogy fogadjalak be néhány hétre, és tanítsalak meg rá, miként lehet látás nélkül boldogulni.

– Nem vagyok vak! – tiltakozott a lány. – Csak a látásom hetven százalékát vesztettem el.

– Mégis úgy viselkedsz, mintha teljesen vak lennél. Egy hónapja ki sem dugtad az orrod a szobádból.

– Miért, szerinted mégis mit kellett volna csinálnom?

– Úgy érzed, vége az életednek? Egy ilyen jelentéktelen kis változás miatt? Erősebbnek hittelek.

– Fogd be! – sziszegte indulatosan Izzy. – Azt sem tudod, miről beszélsz! Hiszen te látsz!

– Hát, elég érdekes lenne a vezetés, ha vak lennék. – Nick elfordította a kormányt, mire a kocsí átbukdácsolt az út másik oldalára, majd vissza. Izzy azonban úgy tett, mintha észre sem vette volna.

– Nagyon vicces!

– Szerintem is – felelte derűsen a férfi. – Ide hallgass, Izzy! Te tényleg nem érted, hogy csak az aggodalom vezérli őket? Már úgy értem, a nővéreidet – tette hozzá, hátha a lány nem tudja követni.

Izzy ezúttal végre ránézett, de csak azért, hogy aztán az égnek emelje a tekintetét. A szeme egyébként mandulavágású volt, és mogyoróbarna. Ja, és egyáltalán nem látszott rajta, hogy bármi baj lenne vele.

– Képes vagyok követni egy beszélgetést, képzeld! – vágta oda Nicknek. – Valószínűleg sokkal okosabb vagyok, mint te.

– Azt erősen kétlem.

– Nana!

– Kérdezzünk meg pár embert, szerintük mennyire okos dolog egy hónapig a szobánkban üldögélni, nyakig merülve az önsajnálattal!

Izzy válla megfeszült.

– Túléltem egy robbanást – mondta lassan, tagoltan, hogy egy idióta is megértse. – Meg is halhattam volna.

– De nem haltál meg.

– Viszont komolyan megsérültem, és majdnem teljesen elveszítettem a látásomat.

– Amit akár holnap visszanyerhetnél, ha nem lennél olyan gyáva, és rászánnád magad az operációra. – Nick belenézett a visszapillantótükörbe, és látta, hogy a lány szeme résnyire szűkül.

– Gyáva? – kérdezett vissza Izzy.

– Aha. Tudod, így hívják azokat, akik nem álltak sorban ott, ahol a bátorságot osztogatták.

Izzynél végképp elszakadt a cérna.

– Elég ebből! – rikoltotta. – Eressz ki innen! Eressz el, különben esküszöm, saját kezűleg foglak darabokra szaggatni. Kígyók fogják felzabálni a tested, megértted?

– A kígyók nem esznek emberhúst.

– Hallgass!

– Skye elfelejtette megemlíteni, hogy ilyen hisztérika vagy.

– Eressz el!

– Szó sem lehet róla.

Izzy megragadta a rácsot, és megrázta, de nem sokra ment vele. Ez a drótháló sokkal többet is kibírt, mint egy legyengült fiatal lány izomerejét.

– Azt persze mondta, hogy nincs könnyű természeted – folytatta Nick. – Némi felárat is fizetett emiatt.

Izzy visszahuppant az ülésre, és tovább bámulta az ablak előtt elsuhanó árnyakat.

– Ha nem hagyod, hogy megműtsenek, így kell folytatnod az életedet, ezzel a látóképességgel, amennyi most van – magyarázta a férfi. – És itt jövök a képbe én. Megtanítom neked, hogyan boldogulhatsz egyedül a világban. Nálam maradsz, amíg képes nem leszel megállni a saját lábodon.

– És akkor mi van, ha nem akarok megállni a saját lábamon?

– Hanem? Az elkövetkező hatvan évben a nővéreid nyakán akarsz lógni? Nekik van saját életük, ha nem tudnád, bolondok lennének a te parancsaidat lesni. Különben is, nem gondolod, hogy vétek ilyen fiatalon, az erőd teljében feladni?

– Menj a pokolba!

– Kösz, de már voltam ott, és nem szeretnék visszatérni.

Nick rákanyarodott a jól ismert, aszfaltozott magánútra, és megindult a kétszintes udvarház felé. Nyolc évvel ezelőtt vásárolta meg ezt a lepukkant ranchot. A környező farmok tulajdonosai bérelték a legelői nagy részét, ő csak a nyolchektárnyi erdőt használta táboroztatáskor. A tágas istállóban tizenkét ló ropogtatta a zabot, és amellet hogy a főépületet felújította, Nick vendégházakat építtetett a csapatépítő tréningek, illetve a gyerektáborok résztvevőinek. Ezenkívül volt itt egy hatalmas közösségi terem, modern konyha, mely minden étteremnek díszére vált volna, és ahol akár ötven embernek is tudtak főzni, no meg egy jókora mozi, mely bármelyik multiplex mozi termeivel felvehetné volna a versenyt.

Izzyt elsősorban az istállóban akarta foglalkoztatni Nick. Azt tervezte, hogy annyi feladatot szóz rá, hogy még véletlenül se legyen ideje sajnálni magát. Keveset tudott a lányról, de abban biztos volt, hogy nem lesz könnyű dolga, Izzy lépten-nyomon ellenáll majd. Ám ez a legkevésbé sem zavarta. Tudta, hogy végül ő fog győzni. Mert győznie kell.

Leparkolt a ház előtt, és leállította a motort.

– Megérkeztünk – törte meg a csendet.

Izzy erre összekulcsolta a karját a mellén, és továbbra is kibámult az ablakon.

– Ha most kiengedlek, nyugodtan világgá mehatsz. Légvonalban bő egy mérföldnyire vagyunk a legközelebbi szomszédtól és tíz mérföldnyire a legközelebbi várostól. A hőmérséklet

napközben harmincnyolc fok körül van. Víz nélkül legfeljebb három napig bírod ki a szabadban, már amennyiben szerencséd van, és nem találkozol útközben egy csörgőkígyóval.

– Jaj, istenem! – csúfolódott Izzy, és még mindig nem nézett rá. – Most mindjárt összecsinálom magam a rémülettől! Legközelebb láncokkal és korbácsolással fogsz megfenyegetni?

– Rendszerint nem dolgozom felnőttekkel, de miattad kivételt tettem. Ne hidd, hogy nyaralni jöttél ide. A szállásért és az étkezésért meg kell dolgoznod. Ha nem végzed el a munkát, amivel megbízlak, akkor nem kapsz enni.

Izzy hirtelen rámeredt.

– A nővéreim fizettek neked azért, hogy idehozz. Szóval nem hiszem, hogy halálra éhezteshetsz. A férfi nevetett.

– Azt csinálod, amit akarok. Ne felejtse el, hogy nem én vagyok a vak, hanem te.

– Nyald ki!

– Kedves ajánlat, de nem vagy az esetem.

Ha nem lett volna köztük a rács, Izzy tíz körömmel esett volna neki a férfinak. Micsoda öntelt fajankó! Hát tényleg fogalma sincs arról, mi mindenben kellett neki keresztülmennie? Hiszen majdnem elveszítette a szeme világát! Persze könnyű összevissza beszélni, ha az embernek sejtelve sincs arról, mi az igazi szenvedés. Márpedig Nick Hollisternek nincs, ezt Izzy bármibe le merte volna fogadni.

Gyűlölte ezt az alakot tiszta szívéből, és e pillanatban a nővéreit is gyűlölte. Nem is tudta, melyikükre haragszik jobban. A düh, mely a bensőjében tombolt, arra készítette, hogy üssön, csapdosson maga körül, csak az volt a gond, hogy senki nem volt elérhető közelségben, akit megüthetett volna. Még nem.

Nick kiszállt, és átjött az ő oldalára. Az ajtó kinyílt, Izzy érezte, ahogy a beáradó meleg végigcirógatja a bőrét.

Vissza akart menni Lexi házába, a hűvös szobába, ahol az a kipárnázott ablakfülke van. Az elmúlt egy hónapban ez a szoba lett az otthona. De a nővérei kidobták, és most teljesen magára maradt! Egyedül önmagára számíthat.

Kimászott a hátsó ülésről, és követte Nicket a házba. Abban a pillanatban, ahogy belépett az épületbe, egyszerre félhomály vette körül, vagyis hirtelen elfeketedett előtte a világ. Csak elmosódott árnyakat látott, azokat is elég nehezen tudta kivenni.

– Ez itt a főépület – magyarázta a férfi. – Az emeleten fogsz aludni, a folyosón balra az első ajtó. Saját fürdőszoba tartozik hozzá. A holmid már odafent van, később kipakolhatsz. Ez, ahol most vagyunk, a nappali. Nem gyakran tartózkodunk itt, viszont ezen a helyiségen át lehet megközelíteni a konyhát.

A férfi hangjából Izzy tudta, hogy folyamatosan halad előre, de semmit sem látott a félhomály miatt. Mégis sikerült Nicket követnie, egészen addig, míg neki nem ment egy asztal sarkának, majd közvetlenül ezután meg nem botlott egy küszöbön. Próbált nem elesni, de nem járt sikerrel. Szédítő sebességgel száguldott feléje a padló.

Aztán egy ismerős kar megragadta a derekát, és felrángatta.

– Talán botot kellene használnod – javasolta barátságosan Nick.

– Talán figyelmeztetned kellene a küszöbökre és a lépcsőkre! – szólt vissza harapósan a lány.

– Majd megtanulod, mi hol van, és akkor nem fogsz elesni.

– Hát ez már mindennek a teteje! Álljunk meg egy szóra, mert könny szökött a szemembe a meghatottságtól! Sosem volt még senki, aki ennyire aggódott volna értem... Észrevetted egyáltalán, hogy *elestem*?

– Észre. Na és? Még nagyon sokszor el fogsz esni. Utána pedig felállsz és mész tovább. Talán az a típus vagy, aki ott marad a földön és sírdogál? Tudod mit? Ne válaszolj! Magamtól is kitalálom.

Izzy meg akarta mondani neki, hogy ő nem ilyen. Még véletlenül sem. Ő az a fajta, aki sziklára mászik, ejtőernyős ugrást mutat be, és cápákkal úszik. Azt sem tudja, mit jelent feladni. Legalábbis a robbanás előttig nem tudta.

– Te ezt nem értheted – rázta meg a fejét.

– Miért vagy ebben ennyire biztos?

Izzy lépéseket hallott, de nem tudta behatárolni, milyen irányból. Ki közeledik vajon, és mit akarhat tőle?

– Ó, szóval megjöttél! – mondta ez a valaki. – Remek. Van itt pár papír, amit alá kellene írnod, Nick. Jaj, te alighanem Izzy vagy! El sem tudod képzelni, mennyire örülök neked! Sok szépet hallottam rólad.

Az ismeretlen férfi a keze után nyúlt és megrázta. A bőre majdnem olyan finom és puha volt, mint Skye-é és Lexié.

– Meglátod, remekül fogunk szórakozni, amíg itt leszel. Gondolom, már tudod, hogy a főépületben laksz. Az első emeleten. Személyesen választottam neked szobát. Szép, világos helyiség. Nick éppen körbevezet a házban? A konyha egyszerűen fantasztikus, nekem elhiheted. Norma, a mi szakács-kötőjel-házvezetőnőnk egyszer téged is sírba dönt a sütijeivel, meglátod. Én egyszerűen képtelen vagyok ellenállni nekik, holott már így is épphogy csak rám jönnek a farmerjeim... Ó, gyönyörű a hajad! Ez természetes hullám? Lenyűgöző, ugye, Nick?

– Az – mondta a másik férfi, inkább beletörődőn, mintsem ingerülten.

Izzy közben csodálkozva odafordult a különösen lelkes fiatalemberhez.

– Hát te ki vagy?

A puha kezű ismeretlen kedélyesen felkacagott.

– Én butus! Hát nem elfelejtettem bemutatkozni? Pedig az azért elég fontos. Aaron Levine vagyok. Aaron, két A-val. Nicknek dolgozom. – Azzal belekarolt a lányba, és bevezette a konyhába.

– Tulajdonképpen én vezetem a farmot, én törődöm a napi ügyekkel. Tartom a kapcsolatot a cégekkel, intézem a foglалásokat, szervezem a programokat. Vagyis gondoskodom róla, hogy a Hollister Ranchon minden úgy menjen, mint a karikacsapás. Minden szervezési feladat az enyém, a gyerekek idehozatalát és programjait kivéve. Azokért Nick a felelős. Igazi fanatikus, ha arról van szó, hogyan szerezzen örömet egy szegény kis lurkónak. Vagy úgy is mondhatnám, hogy csuda édi pofa.

Aaron megpaskolta Izzy kezét.

– Hát akkor kezdjünk hozzá a tanuláshoz! Tőled jobbra van a hűtőszekrény, de a helyedben nem mennék túl közel hozzá. Norma elég vérmes tud lenni, ha a készleteink megvédése a cél. A csizmatárolóban van egy másik hűtő, abban vannak az italok és a rágcsálnivalók, azt majd később megmutatom. A sarokban találsz asztalt. Látsz? Elég világos van, szóval akár láthatod is. Norma mindig csenget, ha kész az ebéd, mi pedig iderohanunk, mint az éhes kutyák. – A férfi kuncogott. – Imádom Texast! Ez az egyetlen hely a világon, ahol a férfiember kígyóbőr csizmat viselhet, és óriási, díszes övcsatokat. És ugye tudod, mit tart a mondás azokról, akik az átlagosnál nagyobb övcsatot használnak?

Izzy teljesen összezavarodott. Pedig a konyha tényleg elég világos volt, és ha nagyon erőlködött, ki tudta venni az asztal körvonalait. De hogy a csudába kerülhetett ide ez az Aaron? Honnan szedte a macsó Nick a nyilvánvalóan meleg cégvezetőjét? Már ha ő maga is nem meleg, mert ha igen, az persze mindent megmagyaráz...

Vetett egy pillantást abba az irányba, ahol Nicket sejtette.

– Nem – hallotta a következő pillanatban.

– Mit nem? – csodálkozott Izzy.

– Tudom, mire gondolsz, és a kérdésedre a válasz: nem.

Aaron játékosan oldalba bökte.

– Azon morfondíroztál, hogy Nick vajon meleg-e. Hát, sajnos nincs ilyen szerencsém. Ő a lányokat szereti. Időnként bemegy a városba, és felcsíp egyet-egyét. Úgy, mint John Wayne a régi westernfilmekben. Belovagol a városba, elcsábítja a tanítónőt, aztán már lovagol is tovább.

– Erre a filmre nem emlékszem – simított végig a homlokán Izzy.

– Azért szerintem tudod, miről beszélek – somolygott Aaron. – Tessék! Ez itt a csizmatároló.
– A férfi hozzáérintette Izzy kezét valamihez, aminek olyan tapintása volt, mint egy hűtőszekrénynek. – Ez az a frígó, ami tele van vízzel, kólával és egyebekkel. De nagyon vigyázz,

ha ide bejössz, nehogy koszt hozzád be a házba. Norma elevenen megnyúz, ha megteszed. Nem, ez nem vicc, hanem véresen komoly. Szerintem titkon késeket gyűjt...

– Aaron!

– Igen, Nick?

– Ne fáradj, majd én körbevezetem Izzyt.

Aaron érezhetően összerezett.

– De szívesen csinálom...

– Tudom. Akkor is én szeretném.

– Izzy új itt, és ha jól látom, nagyon ideges.

– Arról nem beszélve, hogy itt áll mellettetek! – dühöngött a lány, aki persze értékelte Aaron segítőkészségét, mégis dührohamot kapott attól, hogy úgy beszélgetnek róla, mint valami szobanövényről.

Nick nem szólt semmit. Talán mutatott valamit Aaronnak, talán csak rábámult, de Izzy tisztában volt vele, hogy ezt már sosem fogja megtudni. A meleg férfi hirtelen elengedte a karját, majd oldalt lépett.

– Ennyit erről – sóhajtotta. – Figyelj, Izzy, nem tudom, mit mondott neked az én kedves főnököm, de a helyzet az, hogy nagyon tetszel neki, és már csak ezért is örül, hogy itt vagy. Később még beszélünk – súgta a fülébe bizalmasan, majd távozott.

– Gyere utánam! – hallotta Izzy Nick hangját, és épp figyelmeztetni akarta a férfit, hogy nem lát, amikor rájött, hogy hallja a léptei zaját a padlón.

Utánasietett, de közben beleverte a csípőjét a munkalapba, majd elbotlott egy másik küszöbben. Kifelé mentek, ennyi biztos volt, ugyanis hirtelen nagyon világos lett, és nagyon meleg.

– Az istállóban fogsz dolgozni – közölte Nick, miközben sötét sziluettje egyre a lány előtt imbolygott, ahogy haladt előre. – Az istálló Rita birodalma. Azt kell tenned, amit mond neked. Tizenkét lovunk van, azokról kell gondoskodnotok. Ki kell takarítani a bokszokat, itatni, etetni, csutakolni kell őket. Ha egész nap mást sem csinálsz, akkor is találsz magadnak itt elfoglaltságot bőven. Ha már mindent el tudsz végezni, és teljesen hozzászoksz a környezethez, akár lovagolhatod is a hátasainkat a karámban. Néhány hét múlva pedig csapatépítő rendezvényt tartunk, ha minden jól megy, már te is segíthetsz a lebonyolításában.

Izzy megvárta, amíg beérnek az árnyékba, ott megtorpant, majd dacosan összefonta a karját a mellén.

– Nem tudom, kinek-minek képezed magad, de ne gondold, hogy parancsolgathatsz nekem! Ha jót akarsz, azonnal vigyél haza a nővéreimhez!

– Nagy kár, hogy vak vagy, mert ha vethetnél egy pillantást az arcomra, eszedbe sem jutna ilyen buta kérésekkel előjönni. Ugyanis pontosan tudnád, hogy nem viszlek haza. Így azonban kénytelen vagyok szavak útján meggyőzni téged. NEM! Ez elég világos volt?

Izzy ökölbe szorította a kezét, és az előtte álló árnyék felé csapott.

– Nem, nem volt világos! – kiabálta. – Semmi sem világos, hát nem érted? Mindent elborít a sötétség, és én nem szabadulhatok tőle... Elegendem van! Összeomlott az életem, és te az istállóról meg a lovakról hadoválsz itt nekem... Meg a hülye vállalkozásodról. Haza akarok menni! Azt akarom, hogy békén hagyj végre!

Csak ütött és ütött és ütött, míg mozdítani tudta a karját. Nick még arra sem érdemesítette, hogy odébb lépjen vagy védekezzen. Valószínűleg mert egyáltalán nem sikerült fájdalmat okoznia neki.

– Befejezted? – kérdezte unottan a férfi. – Szólj, ha van még valami. Ha jól sejtem, most jön a bógés.

Izzy még sosem érzett ilyen erős gyűlöletet egyetlen emberi lény iránt sem.

– Megtalálom a módját, hogy kicsináljalak! – fogadkozott.

– Ahhoz előbb el kellene kapnod, márpedig a fogócska nem könnyű, ha az ember nem lát. Vagyis csak akkor van esélyed bosszút állni rajtam, ha megmútteted a szemed.

– Ne emlegesd már folyton azt az átkozott műtetet! – sikította Izzy. – A nagyokos nővéreim

elmondták neked, hogy az operáció kétesélyes? Hogy akár teljesen meg is vakulhatok, ha nem sikerül?

– Igen, de ez egyáltalán nem valószínű. Nagyon jók az esélyeid, márpedig az éleslátás megér némi kockázatot.

– Na persze, neked feltétlenül. Mert te semmit sem kockáztatsz.

– Ha te mondd... Különbén megérkeztünk, mindjárt itt az istálló.

A férfi előrement, mintha biztosra venné, hogy Izzy követi. Mintha teljesen mindegy lenne neki a lány szenvedése és fájdalma.

– Miért van az, hogy nem veszel emberszámba? – kérdezte megtörten Izzy.

– Emberszámba veszek, hiszen ember vagy, ha egy kicsit nehéz ember is. Rita holnap mindent megmutat. Mára elég lesz, ha egy lovat lecsutakolsz. Skye szerint az egész életedet istállók és lovak közelében töltötted, szóval tudod, mi a dolgod.

Már az istálló kapujánál álltak. Izzy látta az előtte tátongó sötétséget, és semmi kedve nem volt belépni oda. Túl sötét volt. Túlságosan félt.

– Nem akarom – suttogta.

– Attól még meg kell csinálnod.

Nicknek nyilván az volt a taktikája, hogy megtöri az ide érkezőket, s aztán az alapoktól felépíti a személyiségüket. Bár az is lehet, hogy Nick csak egy perverz alak, aki szeret megkínózni másokat. De mindegy is...

Izzy megfordult, míg az arcán nem érezte a napot. Tudta, hogy késő délutánra jár az idő, tehát a nap nyugat felől süt. Próbált visszaemlékezni, hogyan vándorolt a karján, a combján és az ölében a napfény, miközben az autóval idáig jöttek. Aztán lehunyta a szemét, és próbálta maga elé képzelni a térképet.

Egy darabig észak felé haladtak, aztán a nap irányába fordultak. Vagyis keleti irányba kell mennie, ha meg akarja találni a hazafelé vezető utat. Vagy megtalálja, vagy meghal. Ez utóbbi eshetőség egyre csábítóbbnak tűnt előtte.

Sarkon fordult és elindult abba az irányba, amerre keletet sejtette. Várta, hogy Nick mond valamit, hogy megpróbálja visszatartani, de a férfi néma maradt. Izzy pedig továbbment, és próbálta kitalálni, van-e akadály az útjában, például kerítés vagy egy fa.

– Hová mész? – kiáltotta utána egy idő után Nick.

– Haza.

– Sok szerencsét!

Izzy felmutatta a középső ujját. A nap könnyörtelenül égette a hátát, ám ez nem kellemetlen érzésekkel, inkább megnyugvással töltötte el. Hiszen addig, amíg ez így van, biztos lehet benne, hogy keleti irányban halad. A helyes irányban. És ha nem adja fel, akkor el fogja érni a célját.

2.

A nők született bajkeverők, gondolta Nick, amikor kivett négy palack vizet a csizmatárolóban álló hűtőszekrényből. Aaron követte őt, amikor kísért a házból.

– Mit csinálsz? – kérdezte. – Hol van Izzy? Ugye nem veszítetted el máris?

Nick állával a kopár texasi táj felé intett.

– Haza akart menni.

– Mi?! – Aaron egy nagy ugrással felzárkózott hozzá. – Hiszen vak! Nem mehet haza egyedül!

– Mégis elindult.

– Mit mondtál neki? Tudom, hogy a te hibád! Mondtál neki valamit, amivel megbántottad.

– Nem igaz.

– Akkor miért nem tartóztattad fel? Arra nem gondoltál, mi lesz, ha eltéved?

Nos, igen, ez az eshetőség fennállt, ha nem is volt nagyon valószínű. Nick azonban kételkedett benne, hogy idáig fajulhat a dolog. Úgy gondolta, ad a lánynak fél óra előnyt, hogy az első dühe elpárologjon a menetelésben. Aztán szép lassan elindul utána, de még további fél óráig nem szándékozott rátalálni. Legalább... Úgy vélte, Izzynek időre van szüksége, hogy átgondolhassa a lehetőségeit.

– A kiszáradt folyómederben indult el. Ott fog maradni, mert ott tud a legkönnyebben gyalogolni.

Aaron követte barátját az istállóba.

– És ha megárad a folyó?

Nick erre odaadta neki a vizespalackokat, aztán bement az istállóba, hogy kihozza a lovát.

– Te talán látsz esőfelhőket az égen?

– Na és a kígyók? Mi van, ha kígyókkal találkozik? Vagy ha elesik valamiben?

– Ezt a kockázatot vállalom.

– Kérdés, hogy vajon ő is vállalja-e.

– Nyilván, hiszen ő volt az, aki elindult, pedig figyelmeztettem a veszélyekre. – Nick kivezette a lovát a bokszból.

– Izzy fél, Nick! Hát olyan nehéz ezt megérteni? Hiszen alig néhány hete vak! Miért nem adsz neki egy kis időt?!

– Azt ki kell érdemelni.

Aaron egy kopott, rozoga asztalra tette a vizespalackokat, és csípőre tette a kezét.

– Idegesítő alak vagy, tudsz róla?

– Tényleg?

Aaron szája elkeskenyedett, ahogy haragosan összeszorította. A száznyolcvan centiméter magas, ápolt férfi természetében volt egyfajta felfokozott izgatottság, de ezt Nick megtanulta szó nélkül tudomásul venni. Fura egy fazon volt. Akármilyen ócska farmer volt rajta, lerítt róla, hogy nem való ide. Hogy alapvetően városi fiú, csak a véletlennek köszönhetően landolt a texasi prérin.

Nick azonban ezt is tudomásul vette. Aaron átkozottul jól végezte a dolgát, emellett hűségese volt a végtelenségig. Sajnos az is jellemző volt rá, hogy akár egy kullancs az áldozatába, úgy kapaszkodott bele egy-egy témába.

– Izzy alapjában véve helyes lány. Csak össze van zavarodva. Nem tudja, mi történik vele. Most annyit ért a helyzetéből, hogy a családja, a rokonai eltaszították. Hát van neked szíved?

Nick meghúzta a nyeregcsatokat, és ellenőrizte a kengyelt, aztán a vizespalackokat eltette a nyeregtáskába.

– Izzy azért van itt, mert segítségre van szüksége. Egyedül ez számít. Csalódott és dühös, márpedig ezektől az érzésektől meg kell szabadulnia, utána sokkal könnyebb lesz együtt dolgozni vele. Ezért hagytam, hogy elcsörtessen és kidühöngje magát.

– Az ég szerelmére, nem egy dühöngő marháról, hanem egy emberről beszélünk!

– Szerintem nem kellene ennyire a szívedre vened ezt a dolgot.
– Valakinek csak törődnie kell ezzel a szegény kislánnyal! Lehetnél vele te is belátóbb egy kicsit.

– Mindjárt a segítségére sietek. Az nem elég?

– Nem. Tudod, Izzy kedves teremtés. Neked pedig nagy szükséged volna egy kis kedvességre. Rád fér.

Nick kivezette a lovát, de még mielőtt felszállt volna rá, rosszalló pillantást vetett Aaronra.

– Nem tudom, min spekulálsz, de azt javaslom, ezt most azonnal hagyd abba. Megértetted?

Aaron elvigyorodott.

– Arról nem is beszélve, hogy milyen szép. Tudom, hogy te is észrevetted... Már úgy értem, engem nem érdekelnek a nők, de még nekem is feltűnt, milyen csinos.

– Az nem számít. Izzy csak egy ügyfél, semmi több.

Aaron a szemét forgatta.

– Aha, hát persze. És ezt higgyem is el, mi?

– Nekem aztán teljesen mindegy, mit hiszel.

Izzy tényleg azért van itt, mert Nick elhatározta, hogy segít neki. Esze ágában sem volt komoly kapcsolatba kezdeni, a legkevesbé egy olyan lánnyal, aki huzamosabb ideig a birtokán fog tartózkodni. Nem akart felelős lenni senki emberfia érzéseiért.

– Felfigyeltél a fenekére? – csevegett Aaron, miközben Nick fellendült a nyeregbe. – Valami gyönyörű, kerek feneké van. Gondolod, hogy van valami spéci tornagyakorlata? Az én hátsóm olyan reménytelenül lapos...

Nick azért élt vidéken, mert nyugodt, békés életre vágyott, és ehelyett tessék, ezt kapta...

– Indulok – jegyezte meg.

– Jó, de ha megtalálod, légy nagyon óvatos! Izzy nyilván nagyon ki lesz borulva, és talán egy kis napszúrást is kap addigra. Ki tudja, hátha némi szájon át lélegeztetésre is szükség lesz...

Nick a folyómeder felé fordította a lovát.

– Komolyan mondd, hogy nincs más dolgod, mint engem vegzálni?

– De, csakhogya vegzálás szórakoztatóbb.

– Mondd szépen, hogy „viszlát”, Aaron!

– Viszlát, Aaron!

Nick megigazította a kalapját. A napon egészen biztosan negyven foknál is többet lehetett volna mérni. Rövid fejszámolást végzett, vajon mennyi ideje is ment el Izzy. Azt tervezte, hogy megközelíti, de csak annyira, hogy lássa, mit csinál, ám úgy, hogy a lány ne hallhassa meg a lovat.

Húsz teljes percre volt szüksége, hogy észrevegye Izzyt, és ez meglepte. A lány sokkal gyorsabban haladt, mint várta. Tehát még mindig egészen jó formában van, egy hónap szobában üldögélés után is.

Nick visszafogta kicsit a lovat, és követte Izzyt a távolból. Önkéntelenül is a lány fenekére tévedt a pillantása, és igazat kellett adnia Aaronnak. Tényleg roppant formás hátsója volt. És a gyönyörű, mandulavágású szeméről meg a hosszú, hullámos sörényéről nem is beszélve... Ó, igen, ez a lány messzemenőkig alkalmas arra, hogy egy férfi örült vágyainak tárgya legyen. Csakhogy Nick nem szándékozott engedni ezeknek a vágyaknak.

Ellenben meg akart tenni mindent, hogy Izzyt kizökkentse a letargiájából, és rendbe tegye lelkileg. Nemcsak azért, mert a legjobb barátja, Garth nyomatékosan megkérte erre, hanem azért is, mert ez volt a munkája, ez volt az, amihez értett. Hogy helyrehozza, ami egyszer már összetört. Abban reménykedett ugyanis, hogy ha elég sok jót tesz, ha megpróbálja jobb helyé változtatni a világot, akkor a múltban elkövetett bűnei is megbocsáttatnak egyszer.

Izzy gépiesen rakosgatta egyik lábát a másik után. A nap könyörtelenül tűzött, égette a bőrét, patakokban folyt róla az izzadság, a ruhája kellemetlenül a testére tapadt. A szája kiszáradt, a feje hasogatott, és ha lett volna még egy csepp felesleges folyadék a testében, akkor bizony sírva fakadt volna.

Így azonban csak annyit tehetett, hogy kétségbeesésében vad vitába bonyolódott önmagával. Tudta, hogy az lenne a legokosabb, ha visszatérne az istállóhoz. Ha sarkon fordulna, és megindulna a nap irányába. De ezt megtenni túlságosan nagy erőfeszítésébe került volna.

Nick úgymint hamarosan a keresésére indul. Vagy utána küld egy embert a ranchról. Nem fogja hagyni, hogy ő nyomorultul itt pusztuljon el a semmiben. Kivéve, ha már úgy elkóborolt, hogy nem fognak a nyomára akadni. Mert akkor nagy bajba kerül.

Tényleg ezt akarja?

– Nem, nem akarom – mondta fennhangon. – Igazából semmit sem akarok. Semmit.

Nem akart a prérin szomjan halni, de a ranchhoz sem volt semmi kedve, és legfőképpen nem akart vak lenni.

– Miért pont velem kellett ennek megtörténnie?!

Szerette volna világgá kürtölni a kétségbeesését, de nem volt elég ereje hozzá, hogy megtegye. Miközben ezen töprengett, elbotlott valamiben, és kis híján elesett. Aztán mikor felegyenesedett, valami zajt hallott a háta mögül. Először halálra rémült, de aztán felismerte a lópatkók egyenletes dobogását, és fellélegzett. Azonnal megállt, így Nick gyorsan beérte.

– Gondolom, már rájöttél, mekkora ostobaság volt eljőnnöd.

– Tévedsz – szegte fel az állát Izzy.

– Ezek szerint a robbanás nem csak a szemedet károsította, kislány. Befejezted a hisztit, vagy ragaszkodsz a folytatáshoz? Közlöm, hogy körülbelül húsz perced van még, utána elkezdsz felhólyagosodni a bőröd a naptól. És az nagyon fog fájni.

– Így akarsz meggyőzni, hogy fogadjam el a segítségedet?

– Nem akarlak én téged meggyőzni semmiről. Egy dolgot azonban el kell ismernem. Te vagy az első vak ismerősöm, aki nekiindul a nagyvilágnak egyedül, anélkül hogy tudná, merre tart. Csak még abban nem vagyok biztos, hogy ez a bátorság vagy inkább az ostobaság jele. Ha rájöttem, majd szólok.

– Nem kell aggódnod miattam, jól vagyok – mondta epésen Izzy.

– Szerencséd volt. Eleshettél volna, és összevissza törhetted volna magad. Vagy megmarhatott volna egy kígyó.

– Még egy kígyó társaságára is jobban vágyom, mint a tiédre.

Izzy hallotta, hogy a férfi leszáll a lóról.

– Nono! Ennyire ne légy kedves hozzám! Nem akarlak túlságosan a szívembe zárni. – A férfi átnyújtott neki egy palack vizet. – Nesze, igyál!

Izzy átvette a flakont, lecsavarta a tetejét, és csak ivott, ivott. A hús, édes folyadék valóságos megváltás volt száraz torkának.

– Én a helyedben nem innék olyan sokat egyszerre – jegyezte meg Nick, de a lány csak ivott tovább. Aztán hirtelen köhögni, majd görcsösen öklendezni kezdett, és az összes víz sugárban kijött belőle. Alig kapott levegőt.

– Ha nem is vagy túl okos, legalább hallgathatnál a tapasztaltabbakra.

– Ó, fogd már be, ne oktass!

– Igyál lassabban. Akkor benn marad.

A megaláztatás hatására a lány napégette arca még inkább kivörösödött. Óvatosan ivott egy kortyot, majd szünetet tartott.

– Na látod. Így kell ezt.

Olyan öntelten csengett a férfi hangja, hogy Izzy a legszívesebben megütötte volna. De ezt már megpróbálta egyszer, és akkor sem jött be.

– Gyere! – mondta Nick. – Menjünk haza!

Megfogta a lány kezét, és odavezette a lovához.

– Felülök, aztán téged is felhúzlak a nyeregbe, jó?

– Vagy én ülök fel egyedül, és te jössz a ló mellett.

Nick nevetett.

– Álmodj csak nyugodtan tovább!

Izzy látott valami mozgást, aztán hallotta, ahogy a férfi elhelyezkedik a nyeregben.

– Add ide a vizesüveget!

A lány engedelmeskedett, aztán kitapogatta a kengyelt, és amikor megtalálta, beleakasztotta a lábát. Nick megragadta a karját.

– Egy... kettő... há-rom!

Háromra Nick felrántotta, Izzy pedig elrugaszkodott a talajtól. Egy pillanatra az a kellemetlen érzése támadt, hogy a semmiben lebeg, kiszáradva azonban a nyereg mögött találta magát, a ló csupasz hátán. Nick a kezébe nyomta a vizespalackot.

– Kapaszkodj, indulunk!

– Miért kell mondanod? Azt hiszed, magamtól nincs ennyi eszem?

– Muszáj neked folyton feleselned?

– Igen. Ez az egyik legjobb tulajdonságom. – Miközben beszélt, a lány Nick dereka köré fonta a karját, és megszorította. Pontosan tudta, hogy ha nem teszi, akkor leesik, márpedig az csuda fájdalmas lenne ezen a kemény és sziklás talajon.

A ló elindult. Pusztán az állat hátán ülni egészen más érzés volt, mint nyeregben lovagolni. Izzy erősen szorította a lovat a combjával, és kapaszkodott Nickbe, hiszen nem akart leesni. De ez oda vezetett, hogy hiába próbált tartani kettejük közt valami minimális távolságot, az arca újra és újra Nick hátához nyomódott. A férfi testéből melegség áradt, az ingének pedig öblítőillata volt. Igaz, emellett Izzy érezni vélte Nick saját illatát is. Az ujjai a hasa tájékán mást sem tapintottak, csak kőkemény izmokat, és tekintve, milyen könnyedén a vállára dobta a férfi nem is olyan rég, azt kellett gondolnia, hogy rendszeresen végez erőnléti edzéseket.

Más körülmények között – értve ezalatt azt, hogy ha látna – Izzynek talán még be is jött volna Nick Hollister. Nem mintha ennek most bármi jelentősége lenne. A vak lányok nem kaphatják meg a fehér lovon ülő herceget a mese végén...

Ahogy erre gondolt, Izzynek egyszerre mindentől elment a kedve. Éhes volt, fáradt, a bőre égett... Már semmi mást nem akart, csak hazamenni.

Igen ám, csakhogy sajnos nem volt otthona. A munkahelyi szobája felrobbant a fűrótoronnyal együtt. Ha épp nem dolgozott, akkor a családi rezidencián, Glory's Gate-en szokott lakni az apjával, a nővérével, Skye-jal és az unokahúgával, Erinnel, de Skye már nem lakott otthon. A vőlegényéhez költözött a kislányával. Izzynek pedig semmi kedve nem volt az apjával kettesben lakni abban az óriási kúriában. És ennek még csak nem is annyira Jed Titan volt az oka, mint inkább az a tény, hogy Izzy sosem érezte ott igazán otthon magát.

De ez egy olyan dolog, amit majd máskor kell átgondolnia.

Hirtelen valami sötét tömböt látott maguk előtt. Egy épületet.

– Megérkeztünk? – kérdezte.

– Segítek leszállni.

– Egyedül is menni fog. – Izzy odaadta a férfinak a vizespalackot, aztán megtámaszkodott maga előtt a ló hátán. Átlendítette a jobb lábát, és lassan lecsúszott a talajra. Pár centiméterrel hosszabb volt az út, mint gondolta, de sikerült nem elesnie. Nick is leugrott a nyeregből, aztán odaadta a kantárt valakinek, akit Izzy nem látott. Hiába meresztette a szemét, azt sem tudta volna megmondani, férfi vagy nő-e az illető.

– Erre! – igazította útba Nick.

Vacsora! – gondolta Izzy vágyakozva. Ölni tudott volna egy tányér ízletes ételért. Vagy akár még arra is hajlandó lett volna, hogy egy ideig kedves legyen.

De az épület, mely felé közeledtek, nem a főépület volt. Nem mintha Izzy olyan sokat látott volna belőle, a formája viszont nem stimmel. A férfi kinyitott egy ajtót, aztán félrehúzódott. Talán arra várt, hogy Izzy lépjen be elsőként a sötétbe? Na, arra aztán várhat! Pár másodperccel később Nick benyúlt mellette, és felkapcsolta odabent a lámpát, aminek következtében világos lett ugyan, de Izzy továbbra sem látta a helyiség egyes részleteit. Mindenesetre így már be mert lépni, ha óvatosan is. A mennyezet nagyon magasan volt. Izzy ugyan nem tudta volna megmondani, mennyire magasan, de az biztos, hogy sok-sok méternyire. És fura képződményeket látott maga

előtt. Halványan emlékeztette valamire a látvány, de nem tudta volna megmondani, hogy mire.

– Hol vagyunk? – kérdezte félszegen.

– A fitnessteremben. Hallottam, hogy gyakorlott sziklamászó vagy, és gondoltam, vacsora előtt nem árt egy kis gyakorlás.

A lány feléje perdült.

– Mondd csak, elment az eszed?

– Többet megkérdezték már, de bátran állíthatom, hogy nem.

– Valami akkor sincs rendben nálad, én mondom neked. Szomjas vagyok, éhes vagyok, hullafáradt, és ráadásul még a bőrömet is szétégette a nap. Komolyan gondolod, hogy ilyen állapotban falat fogok mászni, csak hogy jól elszórakoztassalak?

– Komolyan. És tudod, miért? Mert ha te tényleg az a lány vagy, akinek Skye lefestett, akkor a lelked mélyén ott kell motoszkálnia a kérdésnek, hogy vajon képes vagy-e még rá.

Izzy kemény ember volt, elég sok mindent el tudott viselni, de azt nem, hogy kinevessék. Hogy csúfolódjon vele ez a mocsok. Milyen igaza volt nemrég, amikor arra gondolt, hogy Nick egy átkozott szadista, aki abban éli ki a hajlamait, hogy másoknak fájdalmat okoz!

– Fogd már fel, hogy vak vagyok! – sikította. – Nem látok semmit, hát nem érted?!

– Na és? Az ember nem a szemével mászik, hanem a kezével és a lábával. Gyerünk, Izzy, legalább egyszer próbáld meg! Mász fel a falon! Nem vagy kíváncsi rá, milyen érzés lehet?

Félelmetes, gondolta a lány. Düh és félelem kavargott a szívében, meg egy jó adag gyűlölet. Gyűlölte az egész életét. Úgy gondolta, hogy rettenetes lenne odafenn a teljes sötétségben – vagyis hogy a majdnem teljes sötétségben.

– Nem. Nem mehetek fel. Nem tudok.

Nick megrázott valamit, ami pont olyan csörgő hangot adott, mint a karabinerek a biztosítókötélen és a beülőn.

– De igen, tudod. Képes vagy rá, és sokkal jobban fogod magad érezni, ha megcsinálod. Rá fogsz jönni ugyanis, hogy van remény.

Izzy ütögetni kezdte a fülét a tenyerével.

– Halló! Ott vagy még? Nem hallak, pocsék a vonal...

– Tegyéél csak úgy, mintha itt sem lennék, nem probléma. Akkor is igazam van, és ezt te is be fogod látni. Gyerünk, mász fel gyorsan, aztán mehetünk vacsorázni.

Izzy fáradt volt. Ólmos kimerültség nehezedett a tagjaira és húzta lefelé. A legszívesebben összekucorodott volna a földön, és kétségbeesetten nyöszörgött volna.

– Ha sikerül felmásznom, tükön rúghatlak? – kérdezte.

– Nem, viszont kapsz enni.

Egyszerűen nem hiszem el, hogy a nővéreim ezt tették velem! – gondolta nekikeseredve a lány.

Hogy erre az idegen fickóra bízta, aki élvezzi, ha ugráltathatja. Harag izzott a szívében, olyan erős és forró, hogy sokáig másra sem tudott gondolni, csak arra, hogy eltíporja Nicket. Hogy megfélemlítse és megsemmisítse...

Ez persze nem fog megtörténni. Vagy ha mégis, biztosan nem mostanában. Hiszen rab volt itt, és csak egyetlen esélyt látott rá, hogy kiszabaduljon.

Fogta a beülőt, és gyakorlott mozdulattal belebújt.

– Itt a cipő.

Izzy levette a szandálját, és nem törődött vele, hogy a lába nyilván nagyon koszos. Felvette a mászócipőt, majd hagyta, hogy a férfi a falhoz vezesse. Krétát is kapott tőle a kezére. Izzy összedörgölte az ujjait. A teremben hűvös csend volt. A bőre azonban még mindig égett, minden porcikája fájt, és egy nagy űr tátongott a gyomra helyén. Mindez azonban a legkevésbé sem érdekelt. Nem tudta volna megmondani, honnan jött a készítés, de egyszer csak ott volt. Egyszer csak feltétlenül meg akarta mászni azt a falat.

Lehunyta a szemét, mert így az volt az érzése, hogy saját akaratából nem lát semmit. Kezét az előtte lévő mászófalra helyezte, és addig tapogatózott, míg az első kapaszkodót ki nem tapintotta. Aztán a jobb lábával kezdett keresgélni a falon, és nem is hiába: térdmagasságban ott volt az első

lábtámasz. Nick ekkor mögé lépett, és hozzákapcsolta a beülője karabinerét a biztonsági kötélehez.

Izzy rá sem hederített. Csak a falat érzékelte, csak az számított, meg a következő kéz- és lábtámasz, amit megtalált. Lassan megindult felfelé, rátalált a régi ritmusra. Nicknek igaza volt. Ahhoz, hogy másszon, nem volt szüksége a szemére. És minél feljebb jutott, úgy nőtt az önbizalma.

Nagyjából húsz perccel azt követően, hogy mászni kezdett, a bal lába megcsúszott az egyik támaszon. A következő pillanatban a levegőben találta magát, és páni félelem fogta el, ahogy ott lógott a semmiben. Aztán a sokéves gyakorlat segített: megragadta a biztosítókötelet és addig hadonászott, keresgélt a lábával, míg meg nem találta a legközelebbi támaszt. Akkor aztán a kezével is kapaszkodót keresett, és hamarosan megint a falon volt.

A szíve örülten kalapált, a teste izzadságban fürdött. Még mindig lehunyt szemmel vett néhány nagy levegőt, aztán folytatta az útját.

Nick figyelte, hogyan halad felfelé a lány a mászófalon. Gondolta, hogy vonakodni fog, de azt nem hitte volna, hogy ilyen magasra jut. Sőt, Izzy egyre könnyedebben mozgott, mintha a teste már kezdett volna visszaemlékezni arra, mi is a teendő ilyenkor.

A férfi pillantása végigsiklott meztelen karján, és futólag megpihent a mellén. A bensőjét elöntötte a forróság. Hát igen... Izzy örülten vonzó lány volt, és valamikor régen, még mielőtt végleg elromlottak a dolgok, számot tarthatott volna Nick érdeklődésére. De a dolgok jelenlegi állása szerint Nick tudta, hogy okosabb, ha a „mindent a szemnek, semmit a kéznek” elvhez tartja magát.

Izzy könnyedén leküzdötte a hátralévő néhány métert, aztán tenyerével diadalmasan a falra csapott.

– Sikerült! – kiáltotta, majd elkapta a biztosítókötelet, és lassan leereszkedett.

– Legközelebb talán nem kell órákig könyörögnöm, hogy mászni kezdj.

Izzy közben leért, és leoldotta magát a kötélről.

– Legközelebb versenyt mászunk – vigyorodott el. – És le foglak győzni.

– Álmodozz csak nyugodtan!

– Ez nem álom, Nick. – Izzy nevetett. – Hanem tény.

Mire visszaértek a házba, Izzy olyan éhes volt, hogy egy egész bivalyt meg tudott volna enni. Még várandós nővére, Lexi úgynevezett egészséges szendvicsére is rávetette volna magát, mely kizárólag különféle zöldegekből és kartonpapírra emlékeztető, fura kenyérből állt. De amikor beléptek a csizmatárolóba, már érezni lehetett a konyha felől érkező illatokból, hogy ínycsiklandó vacsora vár rájuk.

– Erre – mondta Nick, és a mosdókagylóhoz kormányozta.

Izzy gyorsan megtalálta a csapot és a szappant. Miután kezet mosott, hideg vizet fröcskölt az arcára, és meg is törölközött. Léptek közeledtek, Izzy odafordult.

– Ó, hát itt vagy! – örvendezett Aaron. – Úgy aggódtam! Tudom, tudom, nem kellene, mert csak ráncos lesz tőle az ember, de hát mit tegyek? Képzeld, párolt marha a vacsora! Meglátod, ha megkóstolod Norma párolt marháját, elsírod magad a gyönyörűségtől!

Aaron belekarolt a lányba és a konyhába vezette.

– Norma, ő Izzy. Izzy, bemutatom Normát, a szakácsnőnket, aki a jóltápláltságunkért és a boldogságunkért felelős.

– Üdv! – mondta feszélyezetten Izzy, és az elmosódott alakra bámult, akiben Normát sejtette. Most mit kellene csinálnia? Kezet nyújtson? Integessen?

– Túl sovány vagy – mondta a szakácsnő üdvözlés helyett, meglehetősen rosszállóan. – Márpedig annak, aki az én asztalomhoz ül, rendesen kell ennie.

– Igenis, asszonyom – dünnyögte Izzy. – Az evés az menni fog. Igen jó az étvágyam.

– Majd meglátjuk. Üljetek le! Nincs időm fecsegni. Na, hess!

Aaron az asztalhoz vezette a lányt. Izzy kinyújtotta a karját és kitapintotta a szék támláját. Láta maga előtt az asztal súlyos tömbjét, és azt is látta, hogy itt-ott az asztalon van valami, de hogy mi, arról sejtelve sem volt. Aaron mellette ült le, és amikor elhaladt mögöttük egy férfi, aki

végül szemközt foglalt helyet, Izzy feltételezte, hogy Nick lesz az.

Egész kellemes itt, gondolta Izzy, bár még mindig feszélyezte egy kicsit, hogy idegenekkel kell ennie. Ehhez végképp nem volt hozzászokva. Szívesebben vitt volna fel egy tálcára való ételt a szobájába, de meg sem merte kérdezni, hogy szabad-e. El tudta képelni, mi lenne a reakció erre a kérésre.

Norma egy nagy tálat rakott az asztalra.

– Fogyasszátok egészséggel! – mondta komolyan. – Egy hangot sem akarok hallani, leszámítva a cuppogásokat és a csámcsogásokat.

– Nem szabad beszélgetni? – súgta Aaronnak Izzy.

– Dehogyanem – nyugtatta meg a férfi. – Norma valójában nem is szigorú, csak annak tetteti magát. Akarod, hogy szedjek neked?

– Ó, igen, köszönöm!

– A párolt marhához répa és burgonya a köret. A desszert pedig csokis keksz. Norma egyszer még megöl a süteményeivel. Túláságosan finomak!

– Pont azért sütöm őket, mert tudom, mennyire szereted. – Az asszony hangja a hátuk mögül, a konyha végéből jött.

Aaron megtöltötte Izzy tányérját, és közben részletesen elmondta, mi hol van az asztalon.

– A borospoharadat értelemszerűen jobb kéz felől találod. Ma egy könnyű kis washingtoni syrah-t kóstolunk, egyenesen Walla Wallából. Én választottam. Érdekelnek a borok, úgyhogy ez az én rezortom.

Izzy pillantása végigvándorolt az asztalon. A túloldalon látta Nick körvonalait, de azt nem tudta kivenni, mit csinál éppen a férfi. Már eszik? Vagy csak néz maga elé? Esetleg újságot olvas? Csak annyi volt biztos, hogy hallgat, márpedig ez halálra idegesítette Izzyt.

– Magyarazzam el, hol milyen étel van a tányérodon? – kérdezte Aaron.

– Nem, kösz. Meg fogok találni mindent, ne félj.

Izzy fogta a villáját, de még mielőtt az első falatot rászúrta volna, összefutott a szájában a nyál. Amikor az ízelőbimbói elsőként ismeretséget kötöttek Norma párolt marhájával, kis híján önkívületbe esett az elragadtatástól. A gyomra meg hangosan megkordult örömeiben.

– Holnap megismerkedsz Ritával – mondta Aaron. – Ő a főlovász itt nálunk. Néhány mérföldnyire lakik a birtoktól, és már egy örökkévalóság óta házasok a férjével. Hát nem romantikus? – Hangosan felsóhajtott. – Annyira szeretném már én is megtalálni életem párját! Nick, te sosem mutatod be nekem a barátaidat... Miért is?

– Mert egyikük sem az eseted.

– Azt nem tudhatod.

– De igen, tudom. Elhiheted.

Volt valami a hangjában, ami arra készítette Izzyt, hogy felkapja a fejét. Persze feleslegesen, mert úgysem látta a férfi arcát. De még az asztalt sem, vagy a tányérja tartalmát. Hirtelen elment az étvágya, sőt émelyegni kezdett a gyomra.

– Baj van, Izzy? – suttogta aggodalmasan Aaron.

– Nem, megvagyok – súgta vissza a lány.

– Egyél egy kekszet, attól jobb lesz.

Izzy tudta, hogy Aaron csak segíteni akar, de ebben a pillanatban úgy érezte, rajta senki sem segíthet. Ha arra gondolt, hogy az asztalnál ülők közül mindenki lát, csak ő nem, a legszívesebben örjöngeni kezdett volna.

– Nagyon csendes vagy – mondta ehelyett Nicknek. – Éppen véleményt próbálsz alkotni rólam?

– Eszembe se jutottál – vont vállat a férfi. – Csak nem képzeled, hogy mindig mindenütt te vagy a főszereplő? Hát ilyen lány vagy? Azt szereted, ha körülötted forog a világ, ha te állsz az általános érdeklődés középpontjában? Nem csoda, hogy a nővérednél is eljátszottad a toronyban üldögélő hercegnőt, aztán vártad, hogy a testvéreid körberajongjanak. Így lehet minimális erőfeszítéssel a maximumot kihozni egy helyzetből. Ismerd el: az, hogy megvakultál, a legjobb dolog volt, ami csak történhetett veled.

3.

Izzy belesápadt a megaláztatásba. Legszívesebben kirohant volna a konyhából, de sejtelve sem volt, hol az ajtó, márpedig megtépzott önbizalmának most más sem hiányzott, mint hogy nekimenjen a falnak, vagy átessen egy széken.

Nick igazságtalan szavai nyílként fúródtak a szívébe. Ha biztosan tudott volna célozni, már röpiült volna a tányérja a párolt marhával és a répával együtt.

– Nem én akartam megvakulni – mondta nyugodtan, méltóságteljesen. – Nem én akartam átélni a robbanást és a következményeit. De persze te ezt is jobban tudod. Felülsz a magas lóra, és megkritizálsz, mert te ugyebár tökéletes vagy!

Válasz helyett valami fura csattanást lehetett hallani.

– Hé! – kiáltott fel méltatlankodva Nick, Aaron pedig nevetett.

– Normától kapott egy nyaklevést – magyarázta.

– Csak így tovább, Norma! – dünnyögte Izzy.

– Nem beszélhetsz így az asztalnál! – oktatta Nicket az asszony. – Nem bánhatsz ilyen udvariatlanul a vendégünkkel.

– Te pedig ne vidd túlzásba! – emelte fel a hangját Nick.

– Ne fenyegezz, nem félek tőled.

Izzy távolodó lépteket hallott, majd Aaron megköszörülte a torkát.

– Ne haragudj Nickre. Egyáltalán nem olyan gonosz, mint amilyennek látszik.

– Na ne mondd!

– Nem kell megvédened, Aaron – mondta a lánnyal szinte egyszerre Nick.

– De, kell. Figyelj, Izzy, Nick meg akar ismerni téged, azért provokál. Rá akar jönni, milyen ember vagy. Tényleg segíteni akar.

Izzy rámeredt az asztal túloldalán lévő elmosódott foltra.

– És akkor vajon mit tesz azokkal az emberekkel, akiknek nem akar segíteni? – kérdezte gúnyosan. – Lelökdösi őket a templomtoronyból?

Egy időre csend lett, amit megint csak Aaron tört meg. Kicsit csalódottan csengett a hangja.

– Izzy, próbáld elfogadni, hogy az együttézés meg a finomkodás nem mindig segít. Időnként keményebb eszközökre van szükség. Akármit is tesz Nick, szeretetből csinálja.

– Valóban? Neki ez a szeretet?

– Ez – bizonygatta Aaron.

– Mondd csak, mindig te vagy a szócsöve?

– Valakinek ezt a feladatot is el kell látnia, és én nem is vagyok olyan rossz ebben.

Nick továbbra is hallgatásba burkolódzott, amit Izzy fölöttébb idegesítőnek talált. Hát nem látja ez a fickó, mennyire szenved? Vagy látja, csak nem érdekli? Addig csúri-csavarja a dolgokat, míg a végén ki nem derül, hogy mindenben ő a hibás. Hát persze, ki más?

Turkált egy darabig az ételben, de valahogy mégsem sikerült nagyobb mennyiséget ennie. Tudta, hogy Norma dühös lesz rá, de egyelőre ez sem érdekelte. Ám amikor az asszony elvette előle a félig tele tányért, egyetlen szót sem szólt.

Izzy talpon volt abban a másodpercben, ahogy Aaron felállt mellette a székéről.

– Felkísérlek a szobádba – ajánlotta fel a férfi.

– Köszönöm.

– Majd én felkísérem – szólalt meg Nick.

– Nem, igazán nem szükséges... – tiltakozott Izzy.

– Tudom. De akkor is én akarlak felkísérni.

Aaron eltűnt. A szó szoros értelmében felszívódott: az egyik pillanatban még Izzy mellett állt, a következőben meg már nem. A lány vett egy nagy levegőt. Már csak pár perc, gondolta. Aztán becsukja maga mögött a szobája ajtaját, és végre lesz egy kis nyugalma.

A folt, aki Nick volt, elindult. Izzy követte, és még idejében visszaemlékezett, hol volt délután a küszöb, amelyben elbotlott. A tágas nappaliban félúton a férfi hirtelen megállt és feléje fordult. Nyilván ránézett.

– Nem azért csinálom, hogy bántsalak – mondta.

Izzy összeszorította a száját és nem szólt semmit.

– A helyzet megváltozott – folytatta a férfi. – Akárki, akármi is voltál korábban, már nem az vagy. Ez a te új valóságod. Ha nem végezteted el a műtétet, meg kell tanulnod vakként élni.

– Ezekhez a dolgokhoz neked semmi közöd.

– Tévedsz. Közöm van hozzá attól a pillanattól fogva, hogy a nővéreid felhívtak telefonon. Most itt vagy nálam, Izzy, és itt is maradsz jó darabig. Megkönnyítheted vagy megnehezítheted a saját helyzetedet, csak rajtad áll.

Izzy egyre dühösebb lett. Mégis mit képzelsz ez az ember?! Ki az ördögnek hiszi magát?

– És mi lesz, ha megnyerjük a meccset, edzőkém? Elviszel fagyizni?

– Látod, ezt a hozzáállást már szeretem.

– Gondoltam. Akkor megörvendeztetlek pár ilyen beszéléssel. Van még a tarsolyomban épp elég.

– Úgy látszik, még mindig nem érted. Az az életmód, amihez szoktál, azok a módszerek, amelyek segítségével a problémáidat megoldottad, nincsenek többé. Meg kell tanulnod másmilyennek lenni. Keményebbnek. Erősebbnek. A régi éned már nem létezik. Talán szeretted őt, talán nem, tulajdonképpen mindegy is. Mostantól nélküle kell boldogulnod.

– Lenyűgöző a pszichológiai tudásod – vágott vissza csípősen a lány. – Legfőképpen ha figyelembe vesszük, hogy pontosan negyedórája ismersz. Honnan szeded ezt a sok sületlenséget? Vagy tényleg csak abban leled az örömet, ha gyengébbeket kínozhatsz? Mondhatom, büszke lehetsz magadra.

– Ez az első hiba, amelyet elkövetsz – felelte halkán Nick. – Hogy gyengének képzeled magad. Mert amíg gyenge vagy, nem győzhetsz.

– Nahát! Micsoda mélyenszántó megállapítás! Hát ez a nagy terved, okostojás? Hogy megtörsz, és aztán az alapoktól felépíted a személyiséget? Ne éld bele magad, mert ez soha nem fog megtörténni. Te engem nem győzhetsz le, világos? Soha nem jön el az a nap, amikor hálás leszek neked azért, amit velem művelsz.

– Akkor bajban vagyunk.

– Örülök, hogy erre végre te is rájöttél. – Izzy félretolta a férfit, és elindult valamerre, reményei szerint a lépcső felé.

– Mindened megvan! – kiáltott utána a férfi. – Fiatal vagy, egészséges, a családod vagyonos, ráadásul a nővéreid szeretnek, és tenni akarnak érted valamit. De neked ez persze nem elég.

A lány megtorpant és lassan megfordult.

– Hát nem. Még látni is akarok mindezek mellé. Telhetetlen egy nőszemély vagyok, mi?

– És teljesülhet is a vágyad. Ha rászánod magad a műtétre.

A műtétre, amitől teljesen meg is vakulhatok, gondolta elkeseredetten Izzy. Miért van az, hogy erről senki nem beszél? Mintha nem vennének tudomást a kockázatokról. Persze számukra nincs is semmi kockázat.

– *Operáld meg magad, Izzy!* – mondta élesen, a férfi hangját utánozva. – *Ne légy gyáva!* Végül is nektek könnyű ilyesmiket mondani. Nem ti lesztek azok, akik a látásotok maradék harminc százalékát is elveszíthetitek, ha nem sikerül a műtét. Majd ha neked is lesz ebben bármi kockázat, akkor majd megkérdezem a véleményedet. De addig hagyj békén! Eszemben sincs belemenni a kisdéd játékaidba. A szabályok sem érdekelnek. Most pedig szépen felmegyek a szobámba, amelyet egyedül is meg fogok találni. És akkor jövök ki onnan, amikor én akarok. Te engem nem fogsz megtörni, Nick Hollister, és minél hamarabb beletörődsz ebbe, annál jobb lesz mindkettőnknek.

Azzal megint a lépcső felé fordult, és megmarkolta a korlátot. Az első lépcsőfokot kicsit keresgélne kellett a lábával, de amikor megvolt, utána könnyedén boldogult. Lassan, biztosan haladt előre a lépcsőn, míg csak fel nem ért az emeleti folyosóra. Nem tudta, Nick nézi-e, vagy